

Людмила Палагняк

На струнах серця

Вірші

2009р.

*Поезія – це, мабуть, крик душі
І почуття, які керують нами...
То ж хай надія, віра та любов
У віршах моїх будуть поруч з вами.
З повагою Людмила Палагняк*

*Авторка висловлює щиру подяку всім,
хто допоміг цій збірці побачити світ.*

Передмова

Дорогий читачу!

Перед Тобою друга книга самобутньої поетеси з мальовничого села на Прикарпатті. Напевно, Луква і Дністер натягли дивні струни над благодатною Галицькою землею, а серце пані Людмили заблукало у них тай знайшло там відраду і час для віршування. Тому й народилася нова збілочка. І назву має символічну – «На струнах серця».

Збірка складається з п'яти розділів, кожен із яких дає можливість вималювати різнобічність таланту і захоплень Людмили Палагняк.

Кожна з поезій, за словами авторки, має свою історію. Вірші у пані Людмили народжуються у глибині душі, проходять цензуру у серці і лише після того лягають на папір рядочками.

Для авторки в однаковій мірі важливими є теми рідної землі, української мови, віри в Бога, батьківства, заробітчанства, стосунків між людьми. Не оминає вона й теми литинства. Напевно, тому, що оточують її люблячі онуки. І саме на них орієнтується пані Людмила, пишучи про звірят, про пори року, а навіть, - ведучи дослідження виникнення веселки, походження хмаринок і інше. Та й присвячує авторка збірку онукам, про що заявляє в останній поезії.

Вірші, вміщені у збірці Людмили Палагняк, будуть цікавими і корисними для всіх, хто любить свій рідний край, кому не байдуже майбутнє нашої нації.

Людмила Фрейнак,
перший читач збірки

Скоріш у світ поезії поринь

Скоріш у світ поезії поринь

Скоріш у світ поезії поринь.
У дивний світ, що музою сповитий,
Що перлами думок й суцвіттям слів
Для тонкої душі завжди відкритий.
 У світ, де є пісенне джерело,
 Щоби торкнутися смарагдів поетичних,
 Зайти у Храм гармонії й краси,
 Що зведений у вись з рядків ліричних.

Скоріше в світ поезії поринь.
В світ щирий, загадковий і барвистий,
Який в серцях калиною цвіте,
У світ безмежний, світ духовний, чистий.
 У світ, що існував в усі часи.
 Одвічний світ, що тайною покритий,
 Світ, що в полях волошками росте,
 Світ ранішніми росами умитий.

Скоріш у світ поезії поринь,
Окрилений ненавистю й любов'ю,
Заквітчаний барвінком й колоском,
Освячений вогнем, омитий кров'ю.
 У світ, в якому не хиляться дуби,
 Де мальви зацвітають біля хати,
 Де солов'ї щебечуть по ночах,
 Де є Україна, є дитина й мати!

Скоріше в світ поезії поринь.
Щоб мова українська зазвучала,
Що мудрістю своїх легенд й пісень,
Народ тисячоліттями навчала.

Не щєбєчи, соловейку

Не щєбєчи, соловейку, вночі на калині,
Не рви серце на шматочки молодій дівчині.
Бо поїхав її милий турка воювати,
Залишив свою кохану сльози проливати.

Виглядає чорноброва козака з походу.
Та нема від нього звістки: канув наче в воду.
Може, в битві з ворогами віддав душу Богу,
Може, в чужій стороньці вже й забув небогу?!

Та невже ж він міг забути всі місячні ночі
Й проміняти стан тендітний і уста дівочі?
Та невже ж він міг забути свою обіцянку,
Яку дав, коли прощались у садку до ранку:

Що повернеться до неї із війни швиденько
Ще не встигне затужити милої серденько.
Що приїде і пригорне її біля тину,
А вона йому пов'яже вишиту хустину...

Виглядають карі очі козака щомиті,
Заплітають сум в узори шовкові ниті,
По щоці сльоза гаряча з розпачу стікає,
І стук копит дух у грудях щоразу стискає.

Болю й щему додає соловей дівчині,
Що співає усю нічку в саду на калині.
Ходить стежками сердешна, де з милим ходила...
Та його вже, молодого, забрала могила.

Моя Україна

Україно моя, рідний краю!
Як безмежно тебе я кохаю.
І красу чарівну, калинову,
І співучу батьків моїх мову.

Твої звичаї, побут, культуру,
Твою тиху вечірню зажуру.
Ще історії славної миті,
Що цвітуть наче маки у житі.

Ти оспівана, ньенько, піснями,
Возвеличена в творах митцями –
На полотнах спинились навіки
І Карпати, і луки, і ріки.

Всім художникам – знаним й не дуже -
В розбудову нести лепту гоже,
Завжди й всюди тебе малювати.
Йти вперед, до мети помагати.

Закликати в картинах до бою
За свободу, за щастя, за волю.
Піднімати країну з руїни,
Прославляти скрізь край солов'їний.

То ж в ділах, у віршах і в картинах
Розквітає нехай Україна.
Хай сіяє, як в небі зоря,
Мальовнича Вітчизна моя.

Рушничок на щастя

Рушничок на щастя
Мати вишивала.
Всі свої надії
В кольори вплітала.
 Що червоний колір –
 Любов й добра доля.
 Червона калина,
 Що росте край поля.
А зелений колір –
Життя шлях широкий
І дуб, що у лісі,
Міцний та високий.
 Синій – літнє небо
 Та волошки в житі,
 Ласка, ніжність, радість
 В узорі зашиті.
Жовтий - колір сонця,
Стиглої пшениці,
Тепла і достатку,
Затишку дециці.
 Ну, і чорний колір –
 Смуток та жалоба...
 «Щоб було їх трішки», -
 Просила у Бога.
Рушничок на щастя
Вишивала мати,
Щоб своїй дитині
Все найкраще дати.

Жовтень

Вже осінь все позолотила
І жовтень барви розкида,
Вітрець у небі голубому
Хмаринки лагідно гойда.

І павучки на павутинні
Злітають ранньої пори –
То літо бабине з'явилося
На радість й подив дітвори.

Птахи збираються ключами
Летіти в дальній краї.
У слід їм вітами кивають
Сумні, пониклії гаї.

Лани й сади відпочивають,
Завмерли наче уві сні,
І щедра осінь нам дарує
Останні гожі, теплі дні.

Лечу думками

Лечу думками через океан,
Несу тобі частинку свого серця,
З якого розливається любов,
Як талі води навесні з озерця.
 Душею лину я у дальню даль.
 Несу привіт із рідної України,
 Де по ночах співають солов'ї
 І всюди квітне пишно цвіт калини.
Обіймами лечу на материк,
Де мають віродитися надії,
Спішу розкрити їх із вірою у те,
Що здійсняться, нарешті, твої мрії.
 Цілунком лину ніжним і сумним.
 Його не спинять відстань, час, негода.
 Здоров'я, щастя, успіх, довгий вік
 Для тебе я благатиму у Бога.
Голубкою лечу на край землі.
Не знають втоми материнські крила.
Несу своє благословення, щоб воно
Твоєї долі підняло вітрила.
 Словами лину я в чужі краї.
 Несу підтримку і тепло родини,
 Щоб ти не відчувала самоти
 В розлуці з нами жодної хвилини.
Промінням сонця я лечу крізь млу,
Щоб ласкою всі дні твої зігріти,
Щоб освітити всі шляхи й стежки,
Якими будеш, донечко, ходити.
 Зорею лину ясною туди,
 Де ніч все тихо хусткою накрила.
 І, пильно стежачи навкруг із вишини,
 Оберігатиму твій сон, дитино мила.
Сховаю від усіх я тугу й жаль
І сміхом замаскую свої сльози,
Й молитимусь, щоб, рідная, тебе
Скрізь обминули всі життєві грози.

Про Роксолану

В Рогатині дівча було...
Багато часу вже сплигло.
Проте, хоча й віки минули,
Про ті події не забули.
 В Лісовських донечка росла,
 Вона, мов квіточка, цвіла.
 Вродлива, мудра і тендітна,
 До всіх ласкава і привітна.
Священик – батько втіху мав.
Настуні він освіти дав...
Час плив, неначе за водою,
І стала юнка молодою.
 У церкві дзвони гучно б'ють.
 До шлюбу наречені йдуть.
 Та не судилось їм кохати,
 На рушничок весільний стати.
Зчинився галас, метушня,
Розбіглись гості та рідня.
На місто вороги напали
Й Настусю у ясир забрали.
 Парубки за шаблі взялись
 Дівчат відбити намагались.
 Але, немов страшні примари,
 Перемогли їх яничари.
Багато крові пролилося,
Багато горя розійшлося...
Красуню ж на базар везуть,
В палац султанський продадуть.
 На чужині, у неволі
 Не скорилась лихій долі.
 Почала Коран гортати,
 Мову, звичаї вивчати.
Через розум свій та вдачу
Завдала туркам задачу:
Адже славна Роксолана
Полонила Сулеймана.

Він безмежно закохався
І з українкою побрався.
Так рабиня піднялася
Й жити далі узялася.

А імперія Велика
Всім несла багато лиха.
Жалю не було в османів,
Душогубів – бусурманів.
Вони землі розоряли,
У неволю людей брали,
Села і міста палили,
Руйнували, крали, били...
Та султанша, що вплив мала,
Батьківщину захищала.
Слухав Сулейман дружину
І не нищив Україну.
Не ходив на нас ордою,
Не розливав кров рікою,
Не спустошував він села,
Щоб була мила весела.

Роксолана ж діло знала –
Непомітно керувала –
Отчий край охороняла,
Злі напади зупиняла.
Хоч й прийняла мусульманство,
Не зреклася християнства.
Не зганьбила свого роду
Й українського народу.

І допоки вона жила -
Землю рідною любила.
Намагалась їй служити.
Хоч й доводилось тужити,
Ті роки давно минули.
Роксолану ж не забули.
Цілий світ про неї знає,
І яскравий приклад має.
Якщо в тебе дух незламний,
Будеш ти над горем владний,

Зможеш, як і наша Настя,
Принести і мир, і щастя.
Знести всі випробування,
Пережити всі страждання,
Слід в історії лишити,
Рідним краєм дорожити.

Про результат учених дум

Прекрасну Землю Бог створив
І для людей її відкрив,
Щоб люд про неї добре дбав,
Красу і користь з неї мав.
З тих пір час збіг в тисячоліття
Й спіткало Землю лихоліття –
Прогрес прийшов в усі кутки,
І це – реальність – не чутки.
Своїм втручанням скоро він
Природу дуже скрізь змінив –
Постали фабрики й заводи,
А хімія – наш лідер моди.
Машини, прилади та струм ...
Цей результат учених дум
Позбавив нас тяжкої муки,
Звільнивши від роботи руки.
Але, на жаль, процеси нові
Не всі такі вже і чудові.
Є наслідки катастрофічні
Екологічні та етнічні.
Із труб високих валить дим,
Не видно сонечка за ним.
Радіаційний фон росте –
Гніздо пташини там пусте.
Кислотні падають дощі
І палять листя на кущі.
І мертвою стає земля.
Там не зачати немовля.
Калік багато тут і там,
Живе все нищить смок і гам.
Бездумно нищаться ліси
Й куточки райської краси.
Брудні стоять міста та села,
Течуть відходи у озера.
Сміття на берегах річок,
Там вже не в'ється потічок.

Капризи клімат видає –
Мінливим дуже він стає.
То вітер й буревії дмуть,
То громи б'ють, то зливи ллють.
Вдень сонце, наче піч, пече,
Солоний піт з усіх тече,
Вночі ж від холоду все мерзне
І не один вид, мабуть, сезне.
 Й від парникового ефекту
 Ми маєм негативну лепту.
 Бо ж тане вічний льодовик,
 До потепління що не звик.
А замість хвилі океан
Із нафти плями котить нам.
І в тому чорному багні
Смертельна пастка, мов в вогні,
 Для риб, тварин морських й птахів,
 Для велетнів і малюків...
 Довкілля наше скрізь і всюди
 У небезпеці! Винні – люди.
То ж чи не час за розум взятись
І над Землею не знущатись.
Почати всім про неї дбати,
Щоб і повітря, й воду мати.
 Щоб розквітали буйно квіти,
 Щоби росли здорові діти,
 Щоби країна рідна наша
 Була б достатку повна чаша.
Нам Землю б вберегти зуміти –
Повинні всі це розуміти,
З природою у дружбі жити
Й нащадкам в спадок залишити.

Пізня весна

Нарешті сонце вийшло із-за хмар
І з вишини яскраво засвітило,
Холодну землю і усе навкруг
Своїм промінням лагідно зігріло.

Все ожило, зазеленіло вмить,
Барвисті квіти стали розквітати,
Прокинувшись, метелики й жучки,
Після зими почали скрізь літати.

Прийшла весна, яку чекали всі.
Пташки піснями гучно зустрічають
Її величний поклик до життя
Та одами на всі лади вітають.

Вона постала у своїй красі:
Сади оділа в ніжно-білі шати,
Травою застелила всі луги,
Убрала землю, як дитину мати.

Безіменні могили

Безіменні могили – без хреста і вінка...
Хто навіки тут ліг? Чий тут син чи дочка?
Що зробили вони для народу й держави,
Жили в злиднях, в достатку, в ганьбі, в лаврах слави?..

На землі слід нащадкам який залишили,
У воєнні чи мирні часи вони жили?..
Ті забуті могили поросли бур'янами
І навіюють думи : «Чи ж буде таке й з нами?»

Адже ті, що лежать тут, певно мали родину -
Хтось сестру або брата, хтось батьків чи дитину...
На землі між людей тут колись вони жили,
То чому ж із землею їх зрівнялись могили?

Занедбані могили - суму й розпачу крик
На усіх цвинтарях люд їх бачити звик...
Щоб в собі самому не згубити людину -
Постав свічки у свята й на забуту могилу.

На ледь виднім горбку прибери все чистенько,
За поховану душу помолися тихенько.
Бо опіки такої кожний з тих потребує,
Хто по той бік життя вічним царством мандрує...

І коли навчимося про усіх пам'ятати,
Буде наша країна, мов сад, процвітати.
Як не буде байдужих до горя чужого,
Стане менше у душах людських всього злого.

Заробітчани

За океан шукати долі,
Як і тому багато літ ,
Мандрують, нене, діти твої,
Не витримавши злиднів гніт.

Умов для праці в ріднім краї,
Держава й уряд не створили,
Тому і попиту немає
На їх таланти, досвід, сили .

У себе вдома, милий Боже,
Їм вже набридло животіти!
Бо на одну свою зарплату
Не можна у достатку жити .

Ніхто, працюючи сумлінно,
Сім'ю утримати не в силі -
Зростають ціни та податки
Так, що вже й дні стають немилі.

Невігласи до влади рвуться ,
Їм тільки б скрізь покерувати -
Що залишилось - розікрасти,
Понищити, доруйнувати.

На заробітки, в закордони
Твій цвіт, країно , виїжджає,
Бо на своїй землі батьківській
Роботи й талану не має.

Лишаючи свої родини,
Далеко їдуть працювати.
На чужині, в тяжких умовах,
Гірку копійку заробляти.

Зростають діти без матусі,

Без її ніжності й турботи,
Без строгої науки батька,
Який десь гнеться від роботи.

Образу й страх щоб погасити,
До чарки діти тягнуть руки.
Розбій, наркотики, розпушта
Стають їм втіхою від скуки.

І розлучаються подружжя -
Руйнують відстані родини...
Але чи в праві хто судити
Сум й біль самотньої людини.

Допоки ж будуть українці
По всьому світу працювати?..
Чи не пора вже , Україно,
Про свій народ почати дбати!

Порядок й лад скрізь навести,
Гармонію в життя внести...
Щоб не схотілося нікому
Надовго їхати із дому.

Тим, що навпроти нас

Кожний з нас сусідів має.
Про стосунки з ними дбає.
В тих, що мешкають навпроти,
Свої норови й турботи.
Свої цінності й химери...
Є порядні, є й мегери.
Є такі, що лиш існують,
І плітками світ годують.
Є, що часу не марнують -
За всіма навкруг пильнують,
Провокують бійки й сварки,
Навіть рідним дають парки.
Є, що в школі вчителюють,
До розуму апелюють.
Але такту ніц не мають,
Як додому повертають.
Хоч й стараються небоги,
Не виходять в педагоги .
Мало лиш дипломи мати –
Треба дітям серце дати.
Приклад треба показати,
Як ближнього шанувати.
Є нахаби й лицеміри,
Які лізуть в усі діри,
В очі тобі заглядають,
Потім в плечі ніж встромляють.
Є такі, що не зважають,
Коли сварки затівають
Чи біжить мала дитина,
Чи іде стара людина ...
Вони лайки сиплять рясно.
Виробляють голос красно.
І радіють знавісніло,
Що зробили чорне діло.
Є, що мучаться у тузі,
На подвір'ї чи у лузі,

Ну кого б обматюкати,
Проклясти та оббрехати,
Скривдити , пообзивати,
Із землицею змішати.
Є , що по ночах крадуться,
На чужих полях «пасуться».
А до себе не пускають ,
Злим собакою лякають,
Часто владу викликають,
Усіх «брудом обливають».
Є, яким не догодити,
Як в достатку будеш жити.
З заздрості тебе сплюндрують -
Підтюпцем в суд помандрують,
Там сльозу брехливу пустять -
Справу чергову запустять.
Є такі , що скрізь готові
Взяти участь у розбої.
Марно винного шукати -
Зиск і вигоду щоб мати,
Вони будуть нападати,
Ще й побої йти знімати.
Може, так і треба жити –
Із собою лиш дружити,
Лиш про себе завжди дбати,
Всіх за дурнів круглих мати?
Тільки жаль таких сусідів,
Що в житті своїм лиш нидів.
Дні минуть. І перед Богом,
За незвіданим порогом,
Треба буде врешті стати
Та за все відповідати.
За роки які прожили,
За усе , що ви зробили,
На вазі що переважає?!
На суді Господь що скаже?
Треба думати вже нині
Ляжеш з чим у домовині ,

По собі який слід лишиш ,
В кармі дітям що запишеш.
Тож чи варто марнувати
Шанс , який ти можеш мати.
Щоб його не загубити,
Спробуй скрізь добро творити,
Поважати всіх навколо,
Не ганьбити сиві чола,
Людям шкоди не робити,
Закон Божий не ломити .
Щоб нащадки спокій мали
І гріхів не відбували .
Не гніви Владику неба
Та роби все так, як треба.
Всім зумій ти побажати,
Що і сам хотів би мати.
Завжди будь наготові
Жити в злагоді й любові,
Зла не збільшуй в цьому світі,
Не плети підступні сіті,
У душі гнів не плекай ,
Милостиню роздавай...
Спокій, щастя та достаток -
За усе це лиш завдаток.
Ну, а вічне Царство Боже
Розрахунком стати може.
То ж буде тобі в потребі,
Як опинишся на небі.

Не роби добра

Хтось давно так сказав:
«Не роби ти добра
То й не зроблять тобі
Ані кривди, ні зла.

Душу рвати навпіл
Не буде гіркота,
І не вилізе боком
Твоя ж доброта.

І серденько у грудях
Не буде щеміти,
І у світі тобі
Буде легше прожити.

Через щедрість свою
Не будеш жалкувати,
Через підлість людську
Знову й знов сумувати.

І в обличчя тобі
Менше будуть плювати.
Та й довіру твою
Будуть менше топтати.

Над тобою не будуть
Злії люди сміятись.
Не будеш тоді й сам
Плакати – побиватись.

Без думок, що печуть,
Будеш краще ти спати.
Та й міцніше здоров'я
Тоді будеш сам мати.

І за хліб, що даси, –
Не дістанеш каміння...»
Кинув сумніву хтось
Повну жменю насіння.

Що з прадавніх часів
Поміж люд проростає
Й не робити добра
Увесь час закликає.

Кожний з нас у житті
Ці слова говорив.
Хтось частіше, хтось ні
Злу невдячність корив.

Що, на жаль, все живе.
І живе серед нас,
Вибираючи жертву
Собі повсякчас.

Та завжди у комусь
Оживає добро
І долає кризь біль
Скупість, задрість та зло.

І всупереч фразам
По землі все ж мандрує,
Милосердя та ласку
Й надалі дарує.

Не даремно сказав хтось,
Мабуть, також давно:
«Лиш добро та любов
Можуть знищити зло».

Дощ

Падає дощ за вікном,
Пасмами слізоньки сіє,
Разом із вітром навкруг
Холодом й вогкістю віє.

Сірі хмаринки вгорі
Тяжко і гірко ридають.
З суму вони вже давно
Краплями з неба стікають.

Хлюпає дощ надворі,
Зливами тужно зітхає,
Плеще завзято в дахи,
Лле і ніяк не вшухає.

Б'є по калюжах він знов
З вечора і до світанку.
Краю негоді нема –
Пасमितься безперестанку.

Повінь

Напившись досхочу, земля
Води приймати вже не хоче.
Та дощ, не дивлячись на це,
Її промоклу й далі мочє.

Калюжі скрізь: і тут, і там...
Їх обійти вже неможливо,
А хмари небо затягли
І плачуть, плачуть так тужливо.

Їх сльози з шумом до річок
В потоках звідусіль стікають,
А ті – виходять з берегів,
Бо всі вмістити сил не мають.

Пливуть дерева та кущі,
Підмиті й вирвані з корінням.
Бурхливі ріки їх несуть
Кудись із рокотом й шипінням.

Зелені луки та поля
Перетворились на озера.
Вода, вода, вода навкруг,
Неначе зла якась химера.

З тривоگوю чекають всі,
Коли ж закінчиться негода
Та повінь тихо відійде...
І уповають лиш на Бога.

В церкву дзвони запросили

В церкву дзвони запросили

У неділю рано
Дзвони задзвонили –
Весь люд християнський
До церкви запросили.

Йдуть статечні газди
Господу вклонитись,
Йдуть маленькі діти
З Ісусом зустрітись.

Йдуть жінки й дівчата
Голови схилити –
У Діви Марії
Долі попросити.

Йдуть бідні й багаті
Послухати Слова
І спільну молитву
Звернути до Бога.

Своє сокровенне
Довірити Пану
Й віддати належно
Йому честь і шану.

Благати Владикау
Щодня, щогодини
Небесної ласки
Для себе й родини.

А ще помолитись
У скрутну годину
За нашу страждальну
Усю Україну.

Христос Воскрес!

Христос Воскрес! – Воістину Воскрес!
Зринає нині радість до небес.
Христос Воскрес! – дзвенять усі дзвіниці,
Христос Воскрес! – вітаються вкраїнці.
 Великий День! Ісус із мертвих встав
 Й надію людству на спасіння дав.
 Хоч смерть прийняв за всі наші гріхи,
 Із миром йде до нас через віки.
Частує щиро хлібом і вином,
Веде у царство, що панує вічним сном...
То й нам перепросити слід усіх,
Щоб не носити за плечима гріх.
 Щоб у святковий Великодній день
 Не бракувало б нам гаївок і пісень,
 Усмішок щирих, ласки й доброти,
 Краси душевної та серця чистоти.
Із церкви щоб додому всі несли,
Крім паски, писанок й шматочка ковбаси,
Частинку Бога, що у жертву сина дав
І всім життя нам вічне дарував.
 Щоб смерть Христа, розп'ятого за нас,
 Тривожила сумління повсякчас,
 І кожний щохвилини б пам'ятав,
 За що своє життя Ісус віддав.
... Земля квітує, пробудившись знов,
Хай скрізь панують злагода й любов,
Бо нині лине радість до небес:
Христос Воскрес! – Воістину Воскрес!

Паска

Мама паску розчинила ,
Щоб була пухка та біла.
Взяла яйця і муку,
Дріжджі й цукру до смаку.
Ще й родзинок додала,
Щоб смачненькою була,
Щоб у Великодній ранок
Була паска на сніданок.

Писанки

Я теплий віск і фарби приготую
Та писанки сьогодні розмалюю.
Узори нанесу на них чудові –
І традиційні, і, звичайно, ж нові.

Ще й символи, як оберіг народу,
Що йдуть до нас від роду і до роду.
Усе тут – сонце, радість і добро,
Любов, земля, душа і, навіть, зло...

Хай око радують веселки кольори
Цієї Великодньої пори.
І в кошику святити понесу
Я з мамою до церкви цю красу.

В святковий день

В святковий Великодній день
Ми всі співаємо пісень,
Несем в серцях Божу іскру
Й хвалу складаємо Христу.

Бо є традиція в народі –
Вести гаївки в хороводі,
За руки біля церкви братись,
З Ісусом, в пісні, привітатись.

У колі і дорослі, й діти.
Гаївки тягнуться, як квіти,
З землі словами до небес
Адже, Христос нині Воскрес!

В містах і селах спів лунає,
Що Сина – Бога прославляє,
Який сьогодні з мертвих встав
Й спасіння всім подарував.

Скрізь урочисто дзвони дзвонять.
Вони у душі світло роняють,
Пісні пасхальні повторяють,
З величним святом всіх вітають.

У вись зринають спів і дзвін.
Ісус живий! Із нами Він!
Там чути й тут: «Христос Воскрес!»
І радощам немає меж!

Великдень

Христос Воскрес! Христос із мертвих встав!
І світлом вічну темряву здолав,
Добром Він зло велике переміг
Й безсмертя душам дарувати зміг.

«Христос Воскрес! Христос посеред нас!» -
Легить понад землею спільний глас.
Безмежні Його ласка та любов,
Які Він проявляє знову й знов.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
Радіють люди й ангели з небес.
Великий День для християн настав -
Розп'ятий Божий Син із гробу встав!

Христос Воскрес! Воскрес Господній Син!
Це сповіщає нині кожний дзвін.
У всіх містах, у кожному селі
Все об'єдналось у Його хвалі.

Христос Воскрес! Воскрес на небесах!
Скрізь : на землі, в повітрі, у лісах
Ця звістка переповної серця:
Звершилась воля нашого Творця.

Ой, коляда - колядонька

Ой, коляда-колядонька,
Зимової нічки донька,
Січня любая дитина,
Всіх Різдвяних свят родина.
Для трьох празників хрещена,
Для Вертепу наречена,
Для Маланки помічниця,
Для Щедрівочки сестриця,
Дітям радісна розвага,
Божому дитятку слава!
В селах і містах лунаєш,
Всім новину сповіщаєш
Про Ісуса, що на сіні
Сповила мати в ясині,
Про ягнят та пастухів,
Про дарунки трьох царів,
Про вола, що ремигає
Й хор ангельський, що співає,
Про зорю над Вєфлєємом,
Спільне торжество з Едемом...
Тебе в гості всі чекають,
Щиро двері відчиняють,
Щоб з тобою, колядою,
Та з йорданською водою
Все навколо освятити –
Із любов'ю в серці жити!
То ж, колядко, знову й знову,
Ти дзвени в Різдвяну пору,
Щоб весь світ возвеселився,
Бо Спаситель народився.

Миколай

В ніч зимову, в кожний край
Поспішає Миколай!
Діти всі його чекають,
Скоро в ліжечка лягають,
Щоб приніс цей гість казковий
Подаруночок чудовий.
Чемним – іграшки й цукерки,
Фрукти, одяг, феєрверки...
Хто слухняним був весь рік,
Незважаючи на вік,
Все дістане, що бажає, –
Миколай про це подбає.
Спуститься Святий із неба
І помчить туди, де треба!
Не пропустить він дитини
В світі з жодної родини.
Того ж, хто байдикував,
Вчився зле, бешкетував,
Був упертим, наче кізка,
На вікні чекає різка.
Миколай її поставить,
І нехай пустун затямить:
Має він тяжку задачу –
Мусить виправити вдачу.
Так і їздить Миколай
На санях із краю в край.
Радість й втіху дітям носить,
Бути добрими всіх просить.
То ж в грудневу ніч казкову
Миколай приїде знову,
Тихо у житло зайде
І залишить у дарунок
Під подушкою пакунок.
Ти ж про вдячність не забудь –
Мудрим і слухняним будь.

*Для дівчаток і хлоп'ят
мої вірші про звірят*

Про кенгуру

Я – маленький кенгуру.
У Австралії живу.
У матусиній торбинці
На бочку сплю чи на спинці.

Там і затишно, й тепленько,
І м'якенько, і зручненько...
Молочко там попиваю
Та помалу підростаю.

Вісім місяців, буває,
Про малятко мама дбає,
Всюди носить із собою...
З нею я, як за стіною.

Коли раптом налякаюсь,
В складці маминій сховаюсь.
З неї рідко вилізаю -
На світ звідти споглядаю.

Ноги свої наставляю,
Коли більшим підростаю...
І мені найбільш безпечно
Біля мами, безперечно.

Так живу я, поживаю
В сумці з мамою й стрибаю.
Метрів три – десять стрибок –
Ось такий у неї крок.

Вона швидкість розвиває,
Що й п'ятдесяти сягає.
Хвіст великий для баласту –
При утечі більше шансу.

Верхні лапки «обгорілі»,
Зате задні довгі, сильні.
Ними б'є або штовхає,
Ворогів як відганяє.

Цінна шкіра у нас, друже,
Через це страждаєм дуже.
І ледь – ледь з Землі не зник
Наш сумчастий славний вид.

Поруч з нами проживає
Страус – птах, що не літає.
Ще коала і комбат –
Для крота названий брат.

Качконіс і какаду...
Всіх я їх й не назову.
А щоб все про край мій знати,
Раджу книжки почитати.

Мавпеня

В джунглях галас й метушня
Через риже мавпеня,
Що на дереві високо
У гримасах мружить око.

Що на хвостуку звисає,
Спритно по гілках стрибає,
Гойдається на ліанах
Та знається на бананах.

Пальми любить штурмувати,
Учепившись в маму, спати,
Вниз висіти головою,
Пустувати із водою.

Любить шерсть собі чесати,
Щось кумедне показати...
Вхопить палицю у лапи –
Й нумо їжу діставати.

То невинну зробить міну
І наслідує людину.
То закрие вуха, очі
Й звуку видати не хоче.

Скрізь його і чути, й видно,
Бешкетує без упину .
Так веде себе щодня
Вередливе мавпеня.

Коник – стрибунець

Із квіточки на стеблинку,
Із травинки на травинку
Поспішає навпростець
Спритний коник – стрибунець.

Він прямує на лужок,
Де його чека дружок,
Із яким буде співати –
Всіх навколо розважати.

Ця малесенька комаха
Звуки творить, мов «Ямаха».
Тільки дивний має хист
Зелененький цей артист.

Бо мелодії виводить,
Як крильми по спинці водить.
Ротом лиш нектар збирає –
Не кричить і не співає.

Наче соло скрипаля,
Чути його іздала.
Ось такий він молодець -
Славний коник – стрибунець.

Про лелеку

У червоних чобітках
По болотах ходить птах.
Довгим дзьобом жаб лапає
Чорно-біле пір'я має.
 Гнізда в'є він на стовпах,
 На деревах і дахах.
 Їжу в полі ще шукає,
 В вирії ключем літає.
Кажуть, він й дітей приносить
Тим, хто дуже про це просить.
То ж частенько чути: «Бузьку,
Принеси скоріш Маруську».
 Хтось, побачивши здалека,
 Каже: «Он летить лелека».
 Хтось говорить: «Журавель
 Прилетів з чужих земель».
Так його і величає,
Хто собі як забажає.
Тільки, думаю, курлиці,
Як назвуть, – нема різниці.
 Він додому повертає,
 Де гніздо затишне має.
 Тільки там зростуть малята,
 У лелеки пташенята.
Втоми крилонька не знають –
На Україну поспішають...
Адже наша Україна
І для нього Батьківщина.
 Лине птах у рідний край,
 Де діброви, ріки, гай,
 Де калина зацвітає,
 Де його кожний вітає.

Кіт – музика

Сидів і думав кіт Мурлика:
«Чому ж я досі не музика?
І голосок чудовий маю,
І серенади добре знаю.
 Як починаю ноти брати –
 Ніхто навкруг не може спати.
 Всю ніч без втоми я співаю,
 Сусідських кішок розважаю.
І господині я мурличу,
Коли спокійних снів їй зичу.
Ще колискові пам'ятаю...
Про свій репертуар я дбаю!
 А ще чудовий маю слух –
 Почую мишки в нірці рух.
 І хвостиком я диригую,
 Коли мелодію почую.
Чому ж я ще не музикант?
Чом пропадає мій талант?
Тому що скрипочки не маю?!
Піду тай інструмент придбаю.
 А потім буду мандрувати,
 Співати, грати, виступати.
 Про мене знатимуть усі,
 Побачать в величі й красі! »
Пішов Мурлика наш у світ
Й пропав його кошачий слід.
Чи досі скрипку він шукає?
Чи ще на неї заробляє?..
 Якщо почуєте м'яв – мур,
 Можливо йде музичний тур.
 І, може, саме наш артист
 Показує усім свій хист.

На сільському дворі

У селі життя вирує,
Кожний якимось хазяйнує,
І подвір'я кожний має...
Там так весело буває!

«Ко-ко-ко, ку-ку-рі-ку!
Досить спати на боку», -
Будить півник усіх зранку,
Щоб устигли до сніданку.

Півень гордо походжає,
За курми він наглядає.
Як знайде якусь зернину,
Зразу кличе всю родину.

Качка – крячка у турботі,
Цілий день вона в роботі –
Каченят своїх пильнує,
Їх і поїть, і годує...

Гуси вийшли на подвір'я,
Чистять дзьобом біле пір'я.
Гуртом вони гелготять.
«Га-га-га», - усі кричать.

Індик від пихи надувся.
Він у шпори нині взувся.
Не схотів з ніким дружити,
Мусить всюди сам ходити.

Свиня рохкає в болоті
Із стеблиною у роті:
«Ванни різні я приймаю -
Про своє здоров'я дбаю» .

Коза мекає й стрибає,
Всі дерева обгризає,
Роги вниз свої опустить
І до себе не підпустить.

Ремига траву корова:
«Пастись я завжди готова.
І тому, на радість вам
Молока багато дам».

Б'є копитом білий кінь -
Біг би він собі на ринь.
Та господар не пускає –
До роботи поганяє.

На порозі м'явкав кіт:
«Я для всіх тут наче вїйт,
Скрізь ходжу, мишей ловлю,
На подушках в хаті сплю».

Пес на прив'язі гарчить:
«Щось ти забрехався, кіт!
Я усіх охороняю
Й керувати право маю».

Ось такий він, сільський двір.
Завжди гамірно на нім.
Місця всім тут вистачає,
Господиня про всіх дбає.

Хвалився горобець

«Цвінь-цвірінь, - кричить горобчик.–
Я такий хороший хлопчик:
І хоробрий, і кмітливий,
Голосистий, не лінивий.

По землі собі стрибаю
Хробаків, мурах збираю,
На льоту мух наловлю,
Павучків скрізь я знайду.

З дня на день їжу шукаю,
З друзями відпочиваю...
Гнізда в'ю собі повсюди,
Переважно там, де люди.

Забіяка я лиш трішки
Не боюсь ні пса, ні кішки.
В них під носом воду п'ю -
Дратувати їх люблю.

Вранці сонце зустрічаю,
Спати також з ним лягаю.
Ось такий я молодець...» -
Всім хвалився горобець.

Про сороку

В давнину була сорока
Чорна, а не білобока.
Скрізь вона собі літала
Й без упину скрекотала.
 Раз втомилась мандрувати
 Й стала думати-гадати:
 «Треба, мабуть, відпочити –
 До кумасі заскочити».
Довго вона не вагалась
І до кумоньки подалась.
У віконце залетіла
Й ненароком в муку сіла.
 Зразу ж стала скрекотати,
 Де була, розповідати.
 Почала крильми махати,
 Навкруг муку розсипати.
Заспокоїтись кума
Попросила. Та дарма!
Гостя й далі розмовляла,
Коїть що, не помічала.
 Довго-довго скрекотала –
 Все з мішка порозсипала.
 Як нарешті вгомонилась,
 То за голову схопилась.
Взялась швидко прибирати,
Муку крилами збирати.
Розізлилася кума
І сороку прогнала.
 Та собі геть полетіла,
 Але стала трішки біла.
 Й досі так вона літає
 Із пір'їн муку стрясає.

Про жабеня

У ставочку край села
Народилось жабеня.
«Ква... - заплакало маленьке. –
Пропаду я тут саменьке.
Мама-жаба загуби-и-илась.
Може, у ставку втопи-и-илась?!
Краще швидко заховаюсь,
І матусі дочекаюсь.
Очерет йому шепоче:
«Скрию я тебе охоче,
На листочку погойдаю,
Колискову заспіваю.
Перебудеш тут до ранку,
Аж до самого сніданку.
Ш-шу, ш-шу, ш-ша, ш-ша, баю-бай
Спи, малятко, засинай».
Красне сонечко зійшло,
Жабенятко ж піросло.
Спритно мушок наловило,
Досита собі поїло.
У ставочку покупалось
Та із п'явками погралось.
Так почала жабка жити,
Кожний день всьому радіти.
Всіх боятись перестала.
Ставком спритно мандрувала.
Вдень стрибала, веселилась,
З раком, навіть, подружилась.
В очереті ночувала
З ним разом, пісні співала.
«Ква – ш-шу», – лине навкруги
До хаток через луги.
Росла вона підростала -
З жабенятка жаба стала.
Та живе в ставку й надалі
Без турботи та печалі.

Віршований калейдоскоп

Про лісовичка

Жив собі лісовичок,
Дивний мав носовичок:
Кине його на горбочок -
Вмить там виросте дубочок.
Як зачепить десь на різку,
То побачить там берізку,
Покладе біля потоку -
В'яз враз стане з того боку.
Сяде з ним десь на хвилину –
Вітерець гойда ліщину.
Де потрусить ним хоч мить,
Клен відразу зашумить.
А махне понад ярочком –
Стануть ясени рядочком.
Стисне його в кулачок –
Випуска листки бучок.
Як постелить на травичку-
Буде мати там смерічку.
Доторкнеться до землиці –
Ростуть сосни та ялиці.
Перекине через гору –
Явір тягнеться угору.
На пеньку десь прилаштує
То осикою здивує.
Підійме над головою –
Граби постають юрбою.
Кине ним через плече –
Вітер вільхою січе.
Упаде десь ненароком –
Тішить липа серце й око,
Розправляє гілочки,
Де пахучі квіточки.
Цілий день лісовичок
Теребив носовичок –
Ліс навколо закладав
Для усіх нас працював!

Місяці року

Січень

Січе снігом і морозом,
Свята нам везе обозом.
Із Різдвом усіх вітає,
Колядки всюди співає,
Засіває на гаразди,
Щоб раділи усі газди.
Та й почати відлік новий
Січень кожний рік готовий.

Лютий

Лютує – сердиться зима,
Бо в неї сили вже нема.
Вона морозом ще скрипить
Чи віхолою погрозить,
Навколо снігом ще кидає
Та заметіллю покружляє...
Але іде услід весна -
Вже в спину дихає вона.

Березень

Починається весна,
З березнем прийшла вона.
Хазайнує він, як слід, –
Топить вміло сніг і лід.
На дахах бурульки плачуть,
Горобці ж радіють, скачуть.
Уночі холоднуvато
Та іде весна завзято.
Хоч зима ще й бешкетує,
Квіти березень дарує.
Ряст, підсніжник, першоцвіт
Тягнуться з-під снігу в світ.

Квітень

Квітне поле, квітне луг,
Квітне сад і все навкруг...
Квітня час уже настав -
Піклуватись він почав,
Щоб росли усюди квіти,
Щоб раділи цьому діти.
А ще місяць квітень
І садить, і сіє,
Подбати про ниви
Він добре уміє.

Травень

І дорослі й діти знають:
Коли трави проростають –
Травень у календарі,
Перші громи у дворі.
Травень землю прикрашає,
Все в барвисте одягає.
Поспішає і прибрати,
І зігріти, й уквітчати.
Літу треба ж все без ліку
Передати у опіку.

Червень

Червень віжки в руки взяв –
Естафету перейняв.
Наводить лад усюди
Він по-своєму почав.
Людям клопоту додав –
Сінокоси розпочав.
В лісі, у густій травиці,
Порозкидував суніці,
Під листочком в полунички
Підрум'янив білі щічки.
Фарби червень не шкодує –
У червоне все малює.

Липень

Ось і середина літа...
Медоносна квітне липа.
Бджоли час тепер не гають,
Мед із лип навкруг збирають.
Мабуть, через чудо-квіти,
Й липень маємо ми, діти.
Сонце високо сіяє,
Все промінням зігріває...
Липень втіху всім дарує,
Всіх сюрпризами чарує.

Серпень

Серпень жито в полі жне,
Урожаєм гілля гне.
Має він роботи досить –
І траву, і злаки косить.
Грядки вміло доглядає,
Дощем землю напуває,
Сонечком усіх нас гріє...
Серпень добре це уміє.
Дбає він про урожай,
Щоб багатим був наш край.

Вересень

Осінь настала... Вже літо пройшло...
Лиш трішки тепла залишило воно.
На клумбах жоржини та айстри цвітуть,
До школи учитись школяррики йдуть.
Збирає в саду урожай садівник,
В комори все звозить із поля рільник,
Дарують ліси і гриби, і горіхи.
І бабине літо розносить утіхи...
Багато у вересня справ і турботи.
Ні дня не мина без важкої роботи.
Усе він збирає. Всьому лад дає –
Багатим і щедрим за те він стає.

Жовтень

Жовтень на поріг ступає,
Жовті барви розсипає,
Ліс у золото убрав,
Та ще й багрянцю додав.
Проводив за небокрай
Він птахів у теплий край.
Сонце нижче опустив
І коротшим день зробив.
Все навкруг відпочиває,
Далі що буде, чекає.

Листопад

Владно листопад крокує,
До зими усе готує.
Укладає звірів спати...
Про усе він мусить дбати.
Листя із дерев зриває,
Щільно землю загортає
Ще й шепоче їй : «Засни
До наступної весни.
Сил, землице, набирайся,
Відпочити постарайся.
Міцно спи, моя хороша,
Адже йде уже пороша.
А за нею гостя біла –
Зимонька – майстриня вміла.
Буду я її просити
Тебе ковдрою укрити...»
Листопад ще з вітром грав,
Всі дороги замітав,
З хмар вихоплював сніжинки,
Й прикрашав ними стежинки.
Та й з людьми він пустував –
Парасольки їм ламав.

Грудень

Знов почалася зима!
Хоча снігу ще нема,
Та морозець вже вчудив –
З землі грудки утворив.
Тому й груднем назива
Перший місяць свій зима.
Рукавом він потрясе –
Усе снігом занесе,
А потопає ногою –
Стане лід понад водою.
Посохом дерев торкнеться –
Паморозцю все вбереться.
Він й дітей не забуває –
Про розваги їхні дбає.
Грудень трудиться, як слід,
Щоб зустріти Новий рік!

Пори року

Дванадцять місяців у році
І пори чотири є.
Та ось разом їх зібрати
Йому сили не стає.
Бо зима на санях їде,
Літечко ж на бричці мчить,
І зустрінуться їм разом
Не вдається ні на мить.
Весна осінь обминає,
Як побачитись, не знає.
Тож по черзі вони ходять,
Місяці з собою водять.

Першою іде Зима -
Старша зпоміж всіх вона.
У суворій зими
Дивні місяці-брати –
Грудень грудки розкидає
І під снігом їх ховає.
Січень січе ніс та щоки,
Хуртовини пхає в боки.
Лютий з морозцем лютує,
Квіти на шибках малює.
Хоча й холодом лякають,
Все, мов в казці, прикрашають,
Свят багато нам приносять,
До розваг зимових просять.
Лижі, санки й ковзани
Пропонують лиш вони.

Потім до нас поспіша
У своїй красі Весна.
А весна-красна іде -
Інші місяці веде.
Березень в фанфари трубить
На березах бруньки будить.

Квітень квіти скрізь саджає,
Чорну землю прикрашає.
Травень шовковії трави
Піднімає для отари.
Кожний місяць потрудився,
Весні любій прислужився.
Заповзято працювали,
Все навкруг поприбирали.
Щоб на Великодні свята
Було радощів багато.
І щоб кожній мамі діти
Дарували гарні квіти.

Літо черги дочекалось
І хазяйнувати взялось.
Літо в гості як приходить,
Літні місяці приводить.
Червень одну звичку має:
У червоне убирас
І черешню, й полуничку,
І редиску, і суничку...
Липень липою чарує -
Аромат п'янкий дарує.
Серпень із серпом мандрує,
З хліборобами жнивує.
Літо сонечком ласкає,
Землю нашу прикрашає
І веселкою – дугою,
І зеленою травою,
І квітучими лугами,
І багатими садами.
У річках водичку гріє...
Всіх потішити уміє.

Осінь завжди йде остання
Й несе з роком розставання.
Осінь по землі ступає.
Свої місяці скликає.

Вересень врожай збирає,
Двері в школах відкриває.
Жовтень золотом чарує,
Багрянець лісам дарує.
Листопад із вітром грає -
Листя із дерев зриває.
Осінь щедра та багата,
Працьовита і завзята.
Про запаси широко дбає,
Хоча й різною буває :
Ранньою та золотою
Чи холодною та злою,
З вітром й частими дощами,
Із сльотою й болотами...

Пора кожна є чудова,
Неповторна, гарна, нова.
Кожна із своїм сюрпризом,
Своїм норовом й капризом.
Кожна має подарунки,
Не заховані в пакунки.
Кожна з них несе роботи,
Свята, клопоти, турботи.
Кожна з них про землю дбає,
На свій смак її вдягає.
Кожна у свій час приходиться,
Й свої місяці приводить.
З року в рік вони крокують –
До майбутнього мандрують.
То ж у гості їх чекайте,
З ними разом вирушайте.

Сніжинка

Сніжинка на хмарці якось мандрувала
Й частенько на землю згори поглядала.
А там – сміх і сльози, сніжки, ковзани,
У білих нарядах сади та лани.
Там з гірки малята на санках спішать
І діти, мов вітер, на лижах летять.
Мороз залізає до них в рукавички,
Щипає й малює рум'янами щічки.
З морквинкою – носом стоїть сніговик,
Який до вуглинок – очей ще не звик.
Красуня – ялинка свята привела -
Колядки дзвенять від села до села,
Вертепи й Маланки в оселі ідуть
Та радість різдвяну всім людям несуть...
Сніжинка розваг зимових захотіла
З хмаринки зірвалась й до нас полетіла.

Моя мама

У моєї мами шовкове волосся,
Неначе на ниві достигле колосся,
Заплетене в косу, опада на плечі
І лоскоче щічки мої кожний вечір.

У моєї мами добрі – добрі очі,
Що сяють любов'ю навіть серед ночі.
Голубі, як небо, як волошки в полі,
Що пильнують пильно дитячої долі.

У моєї мами уста милі, гожі,
Що цвітуть на личку пелюстками рожі,
Що пісні співають, лагідно цілують,
Все розповідають, усмішки дарують.

У моєї мами турботливі руки,
Що пахнуть, як влітку барвистії луки,
Що мене ласкають, пестять, доглядають,
Для мене готують, перуть, прибирають.

У моєї мами золоте серденько.
Біля нього завжди затишно й тепленько.
До рідного серця міцно пригорнуся...
У мене найкраща на світі матуся.

На день матері

Мамочко люба, кохана, рідненька,
Ти, наче сонце, ласкавая ненька.
Ти найдорожча у світі людина
Для кожної доні, кожного сина.

Ніжна, турботлива, добра матуся,
Я усім серцем до тебе горнуся.
Глядять волосся натруджені руки,
Що березуть від зла, лиха та муки.

Любляча, щира, дбайлива лебідко,
Строга й сувора... Та це бува рідко.
В день цей святковий вклонюся низенько
Й подяку складу тобі, милая ненько.

Маму з святом привітаю

Маму з святом привітаю,
Гарних квітів назбираю,
Все в кімнатах приберу
Ще й чистенько підмету.
Перемию всю посуду,
Цілий день слухняна буду,
Все старанно пороблю,
Бо я матінку люблю.

Помічниця

Із бабусею Христинка квасолю садила:
У землі маленькі ямки сапкою робила,
Квасолилки в них кидала, потім накривала,
Щоб на борщик й пиріжки квасолька зростала.

На городі

На городі працювала заповзято вся сім'я:
Дідусь, бабуся, тато, мама, братчик і, звичайно, ж я.
Посадили ми картоплю, кукурудзу, кабачок,
Помідори, кріп, капусту, горох, салат, часничок,
Патисони, біб, квасолю, ще редиску й буряки,
Перець, редьку і цибулю, гарбузи та огірки.
Не забули про петрушку, моркву, баклажани, дині,
Щоб домашні вітаміни їли всі в нашій родині.

Прощання з дитсадком

Спасибі Вам за усмішки й турботу,
За Вашу вкрай потрібну всім роботу,
За дитсадок у нашому селі –
Низький уклін до самої землі.

За щирість, за увагу, за любов
Подяку Вам складаєм знову й знов!
І за серця, що гріють малюків,
І за поради мудрі для батьків.

За шлях малят у світле майбуття,
За перші, хоч й маленькі, їх знання,
За клопоти, що завдавали діти,
Для Вас сьогодні, любі, ось ці квіти.

Сливочки

Слива сливочки зродила
І на гілках розсадила,
Під листочками сховала,
Бути тихо наказала.

Але діти, як відомо ,
Не сидять спокійно вдома.
Вони бігають, стрибають,
Всюди свого носа пхають.

То ж і сливочки маленькі
Також не були чемненькі –
З-під листочків виглядали,
За усім спостерігали.

Сонце з ними жартувало,
Їх промінням лоскотало.
Вони ж мусили мовчати,
Щоб від мами не дістати.

Ціле літо так терпіли,
Аж боки в них посиніли.
З дерева вони зірвались,
У травиці заховались.

Та в тіні засумували,
За сонцем забанували.
Можеш там їх пошукати,
Всі у миску позбирати.

Вишня

Ніби наречена,
В плаття і фату
Вишня одяглася
У моїм саду.

Урочисто – біла
Гілочки схиля
І сором'язливо
З вітром розмовля.

Той її голубить,
Ніжно пригорта
Й пелюстки грайливо
З квіточок зрива.

Прилітають бджілки
Й, ніби дружечки,
Розправляють вміло
В косах стрічечки.

Цілий день милуюсь
На красу таку –
На розквітлу вишню
У моїм садку.

Як виникла веселка

З палітри художника
Фарби втекли
І якось на хмарку
Забрались вони.

Та хмара на фарби
Почала бурчати:
«Ну як вам не соромно
З дому тікати.

Не можна самим
Малюкам мандрувати,
Напевно, давно вас
Почали шукати.

Мерщій повертайтеся!
Ховатись – не гоже.
Вернутись назад вам
Мій син допоможе.»

Послухав дощ хмару
І став накрапати.
Зробив він драбинки
Від неба до хати.

Почали втікачки
Додолу спускатись
І стали вони
У воді розчинятись.

Зрадів теплий дощик:
«Яким став я гарним –
Червоним, зеленим...
Таким різнобарвним».

Тут сонечко вийшло
Дошівкою вмитись
Й на диво незвичне
Почало дивитись.

Фарби з переляку
Спинились й засяли
І сім кольорів з них
Веселкою стали.

Ти зможеш на фарби ці
Й сам подивитись,
Як вдасться веселці
На небі з'явитись.

Як була я ще маленька

Як була я ще маленька,
Говорила мені ненька:
«Хоч всю землю обійдеш –
Краще краю не знайдеш.»

І водила мене мати
По околицях гуляти:
Понад річку бережком,
Лісом, полем і ярком.

Через ниви та сади
На барвистії луги,
Що красою ваблять очі,
Де росу кидають ночі.

Де цвітуть барвисті квіти,
Які люблять рвати діти:
Мак, ірис, зозулинець,
Євшан, орлик і чебрець.

Тюльпан, м'ята, деревій,
І медунка й звіробій,
Пшінка, рябчик, череда,
Білоцвіт і сон - трава,

І ромашка, і гвоздика,
І волошка, й мальва дика,
Незабудка, материнка,
І кульбаба й конюшинка...

Вже сама на луг іду
Й свою донечку веду
Понад річку, через гай,
Щоб любила рідний край.

Хмаринки

Плив по небу бегемот,
Був широкий в нього рот.
Вітер хмарку ледь змінив -
І зробився крокодил.
Ще по небу мчали коні.
За хвилину – стали поні.
Там я бачила й сову,
Білку, буслу на стогу.
Вовка, що на місяць вив,
Барана, що в бубон бив,
Ще – із півником дівчатко,
З пастухом мале ягнятко.
Танцювала балерина,
Бігла з м'ячиком дитина,
Віз ведмідь з городу тачки,
Доганяли його качки.
Хлопчик гладив пса по спині,
На цимбалах грали свині,
У тумані плив кораблик,
Ліз йому на зустріч равлик.
Зайці у рядок стрибали,
Довгі вуха вони мали.
Колобок тікав з віконця -
Доганяв проміння сонця.
Лис своїм хвостом махав,
Синє небо замітав.
Янголятко виглядало,
За усім спостерігало.
Вмить мінялись силуети,
Як у танці піруети.
Так зі мною вітер грав –
З хмар мозаїку складав.

Маестро вечір

Ось і сонце догора.
Перша вийшла вже зоря.
Вечір по траві ступає,
Чари свої розсипає.

Матіюли аромат
Розлітається, мов птах.
Клубами туман пливе,
Наче в казку всіх зове.

Віртуози-скрипалі -
Довгоногі цвіркуни -
Стали вечір розважати,
Увертюри награвати.

До них жаби приєднались –
Всі охаби обізвались,
Бо зелені музиканти
Розкривають тут таланти.

Соловейко долучився,
Дзвінко трелями залився.
Сольну партію співає,
Всіх завершення заставляє.

Й вітерець не байдикує
Із деревами танцює.
Нахиляє їх униз...
Танцюриста в нього хист.

Сонце зовсім вже зайшло.
Утомилося воно.
Ну а вечір-диригент
Свій продовжує концерт.

Хворий зуб

Ой, у мене зуб болить –
Рій у голові гудить,
Зуб і тьохкає, і рве,
В роті шарпає та дре.

Вередливий зуб стає –
Їсти й спати не дає.
До лікарні поспішу
Допомоги попрошу.

О дантисте, порятуй,
Мій зубочок полікуй.
Щоб могла спокійно їсти,
Все кусати, фрукти гризти.

Щоб могла я усміхатись,
Свого зуба не боятись.
Лікарю складу подяку –
Вгамував він забіяку!

Не болить уже мій зуб.
Можу їсти борщ і суп,
У сметані пироги,
Із картоплі деруни.

І цукерки, і печеню,
Мед, горішки та варення...
Якщо знов буде боліти –
Лікар знає що робити.

Будуть тебе лікувати,
Якщо будеш турбувати.
То ж, зубочок, начувайся,
Мучити не намагайся.

Конкурс «Зимова красуня»

Персонаж – РУСАЛКА

Зранку до вечора граються в морі,
Де хвилі гуляють – пливуть на просторі,
Маленька русалка й дельфінів сім'я .
Будьмо знайомі: русалка – це я.

Улюблена донька морського Тритона,
Онука- красуня царя Посейдона.
Мене Аріель друзі й рідні зовуть,
Які у підводному царстві живуть.

Сьогодні до Вас піднялась з глибини -
І наче в чарівні потрапила сни :
Тут люди так гарно танцюють ,співають,
Сніжками зимою у друзів кидають...

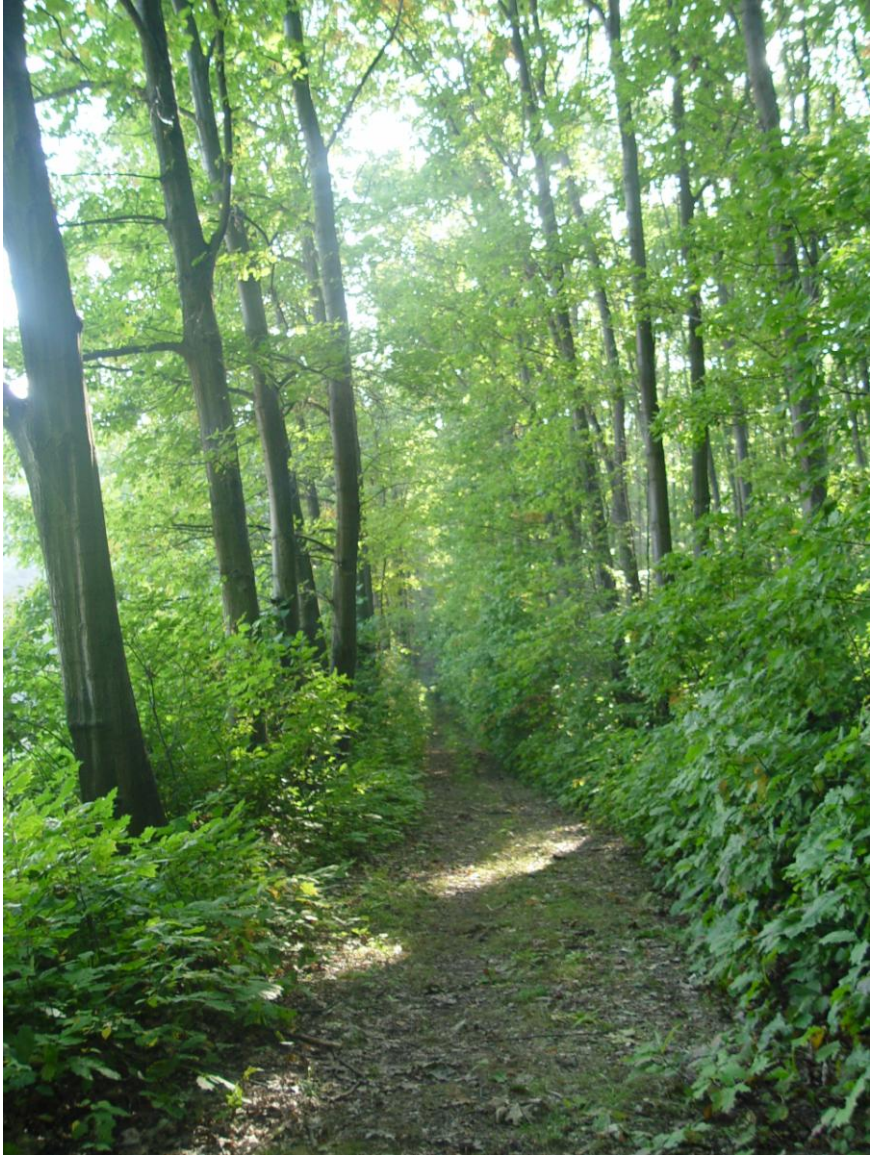
Попала я, мабуть, сьогодні на свято
І теж хочу участь я в ньому узяти –
Щось Вам розказати, себе показати,
Присутніх у залі всіх-всіх привітати.

Учасників конкурсу радо вітаю,
Наснаги й удачі всім щиро бажаю.
Хай настрої чудовий усе переможе
І кожному з нас хай фортуна pomoже.
А ще від душі хочу я побажати
По шансу щасливому кожній з нас мати.

Глядачів також вітаю за кулісами і в залі.
Маю я до Вас прохання. Лиш одне - на цьому балі
Кулачки за нас тримайте, звідси йти не поспішайте !
В нагороду – хай для Вас промине приємно час.
Рук сьогодні не жалійте – часто у долоньки бийте,
Конкурсантів зустрічайте, запал до кінця тримайте.

Зараз, любії сестриці, принесіть із дна зірниці,
Щоб суворому журі стало б тепло в цій порі,
Щоб вони серця зігріли й справедливо нас судили,
До усіх щоб були милі і поблажливі , і щирі.
Ну а ще мали б терпіння, витримку та розуміння.

З роком Новим галичан всіх вітаю
І жити, як в казці , усім Вам бажаю.
Будьте здорові й щасливі у долі,
Хай обминають Вас лихо та болі,
Хай гаразди будуть в кожній хатині,
А мир і достаток - у кожній родині.

Твій день народження

Твій день народження

Твій день народження прийшов!
Для рідних це величне свято.
Дорослішим на рік ти став –
Радіють з цього мама й тато.

В цей дорогий для тебе день
Бажаєм квітів і пісень!
Багато іграшок, дарунків,
Цукерок, усмішок, цілунків!

Сердечних, щирих привітань,
Та здійснення усіх бажань,
Гаразду, мудрості, тепла,
Щоб доля щедрою була!

Рости здоровим і щасливим,
Не знаючи страху й біди.
Хай Господь Бог буде з тобою
Сьогодні, завтра та завжди!

Івасів Христині

У весняний, квітневий, ясний день,
Коли земля почала розквітати,
У Галичі на світ прийшло дитя,
Яке давно чекали тато й мати.

Події цій раділи всі навкруг –
І дідусі, й сусіди, і бабуся.
Ходив, піднявши голову, татусь,
Сіяла щастям й ніжністю матуся...

Була безмежно рада цьому й я –
Адже це брата рідного дитина!
І перед Великоднем неспроста
поповнився наш рід , наша родина.

На честь Ісуса назвали маля.
Й Христинка наша стала підростати
І ось уже племінниця моя
Буде знаменну дату відзначати.

П'ятнадцять років, наче в небі птах,
Вже промайнуло зовсім непомітно.
Росте у Галичі похресниця моя,
Розумна, гарна, до усіх привітна.

Росте батькам й родині на добро.
Іде вперед, назустріч своїй долі.
Нехай же її доленька буде
Густа на щастя, як пшениця в полі.

Нехай барвінком стеляться роки,
Хай розквітає, наче кущ калини,
Нехай ніколи не прийде біда,
Щоби украсти спокій й сміх Христини!

Нехай здоров'я, силу і талан
Дарують їй весна і чисті води,
Нехай Господь її оберіга
Й веде через життя, через незгоди.

Нехай, як сонце, усмішка сія,
І пелюстки вистелюють дорогу,
Яку вона всього за кілька літ
Почне сама від отчого порогу.

Софії

Приємне й звучне ім'я є,
Що мудрість начебто дає.
Воно із Греції прийшло
Й домівку тут свою знайшло.
Усюди зводились церкви,
Які стоять уже віки.
Святу з ім'ям цим прославляють,
Спокою й віри всім бажають.
Інтригу годі вже тримати.
Настав час ім'я це назвати.
Я про Софію повідаю
І намір свій у цьому маю.
Адже таке ж славне ім'я
Має й племінниця моя.
Розумна і талановита,
Любов'ю й ніжністю сповита.
Росте Софійка, скажу вам,
На радість друзям та батькам.
Гарненька, скромна, щира, тиха...
Нехай не знає зла та лиха.
Нехай свята Софія з неба
Оберігає скрізь, де треба,
Господь візьме її в опіку
Й щасливого пошле їй віку.
І добру долю Божа Мати
Нехай Софійці зможе дати.
А ще – здоров'я, вдачу, вроду,
Співучість рідного народу.
Хай сонце ласкою зігріє,
В житті лиш тихий вітер віє,
Не знає серце смутку й туги,
Хай будуть щирими подруги.
Суцвіття мрій щоби цвіло,
Життя як в казці щоб було,
Щоб усміхалася завжди,
Не знала горя та журби.

Добра ріка плила щоб в дім,
Багато сміху було б в нім.
Щоб втіху несла всій родині
І славу неньці - Україні.
Щоби у нашої Софії
Збувалися усі надії...
Цього ми від душі бажаєм
Та з днем народження вітаєм.

Невісточки Ірині

Весна прийшла вже на поріг.
Теплом всіх сонечко ласкає
Й, хоча ще холодно вночі,
Верба бруньки все ж розпускає.

Нечутно березень ступа
Та перші квіти розсипає.
Це він, Ірусечко, тебе
Із днем народження вітає.

Вітаємо тебе і ми
В прекрасне, урочисте свято
І в двадцять п'ятий ювілей
Сказати хочемо багато.

Ми дуже любимо тебе
За вдачу щирю й добре серце,
За людяність і простоту,
За душу чисту, мов озерце.

Хай сонце сипле у долоні
Проміння щастя навіки,
Весна нехай тобі приносить
Надії розові квітки.

Хай Ангела чарівні крила
Тебе від лиха захистять,
І вісники ясної долі
До тебе з неба прилетять.

Хай збудуться усі бажання,
Всі мрії, наміри й думки.
Хай успіх легко відкриває
В житті всі двері та замки.

Хай оминуть біда та горе,
Зозуля накує роки.
Хай радощів бурхливе море
Несе в майбутнє залюбки.

Кохання зичим й насолоди,
Натхнення, втіхи і краси,
Терпіння й сили – від природи
І вроди з літньої роси.

Була щоб гарна кожна днина,
Цвіла усмішка на устах,
Щоб вірні друзі та родина
Йшли завжди поруч по стежках.

Щоб Бог послав тобі здоров'я,
А зірка твоя золота
На небі довго не згасала
На щедрі й многії літа!

Про онука

Народила доня сина.
Наче з казки ця дитина,
Просто на очах росте –
Богатир у нас буде.
Пару місяців лиш має –
Сам вже на живіт лягає.
«Коней попасе» так трішки
І, спираючись на ніжки,
Знов на плечі повертає
Ще й завзято щось співає.
Та за хвилю козачок
Знов лягає на бочок.
Він і лазити береться,
І до братчика сміється,
З татом надворі гуляє,
Все уважно розглядає.
До усього він цікавий,
Не плаксивий, сильний, жвавий.
У долоньки «тосі» б'є,
Молочка багато п'є.
Вже й характер проявляє,
І уваги вимагає.
З мами погляду не зводить,
Як про щось з нею «говорить».
Любить все у руки брати,
На повітрі свіжим спати...
Ось такий малюк у нас!
Тішить серце повсякчас!
Що росте така відрада –
Вся родина дуже рада!

Колискова Дмитрику

Спи, дитинко, засинай,
Оченята закривай.
Стихло все уже давно,
Заглядає ніч в вікно.
 Барви всі вона сховала,
 Землю в чорний шарф убрала,
 Тихо скрізь володарює,
 До раночку хазяйнує.
В шатах зоряних ступа,
Сон навколо навіва,
Носить усім дрімоту,
Навіть Мурчику – коту.
 Розкидає сни чудові -
 І прості, і кольорові:
 Про краї далекі й різні,
 Про пригоди дивовижні.
Про озера та ліси
Незрівнянної краси.
Про веселку й небеса,
Тайни, чари й чудеса.
 Про квітки та про звірят
 І про дивних пташенят,
 Про усе, що є на світі,
 Що приносить гарні миті.
Місяць з вишини сіяє -
Залюбки їй помагає.
Зорі в небі мерехтять.
Заколисують малят.
 То ж часу, дитя, не гай,
 Поскоріше засинай,
 Щоб поринути в казкові
 Ніжні звуки колискові.

Внукам

Другу збірку закінчила
Й своїм внукам присвятила,
Щоб вони вірші читали
І мене не забували.
 А як виростуть рідненькі
 Й будуть в них свої маленькі,
 Хай цю книжку їм покажуть
 І про мене щось розкажуть.
Може, спати як вкладала
Й колискової співала.
Як вареники ліпила,
Борщ смачний для них варила.
 Як ходили ми гуляти,
 Прибирали біля хати,
 На городі веснували
 І у різні ігри грали.
Як гриби в ліску збирали,
На Дністрі як загоряли,
Разом казочки читали
І цукерки купували.
 Як малих їх доглядала,
 Віршики для них складала.
 І у Бога як просила,
 Щоб Він дав здоров'я й сили.
Щастя, розум, добру долю,
Вроду, успіх, талант, волю...
Як безмежно їх любила -
Небо їм би прихилила!

Зміст

Передмова	3
-----------------	---

Скоріш у світ поезії полинь

Скоріш у світ поезії полинь	4
Не щечечи соловейку	6
Моя Україна	7
Рушничок на щастя	8
Жовтень.....	9
Лечу думками	10
Про Роксолану	11
Про результат учених дум	14
Пізня весна	16
Безіменні могили.....	17
Заробітчани	18
Тим, що напроти нас	20
Не роби добра	23
Дощ	25
Повінь	26

В церкву дзвони запросили

В церкву дзвони запросили	27
Христос воскрес	29
Паска	30
Писанка	30
В святковий день	31
Великдень	32
Ой, коляда – колядонька	33
Миколай	34

Для дівчаток і хлоп'ят мої вірші про звірят

Про кенгуру	36
Мавпеня	38
Коник стрибунець	39
Про лелеку	40
Кіт – музика	41
На сільському дворі	42
Хвалився горобець.....	44

Про сороку -----	45
Про жабеня -----	46

Віршований калейдоскоп

Про лісовичка-----	48
Місяці року -----	49
січень -----	49
лютий -----	49
березень -----	49
квітень -----	50
травень -----	50
червень -----	50
липень -----	51
серпень -----	51
вересень -----	51
жовтень -----	52
листопад -----	52
грудень -----	53
Пори року -----	54
зима -----	54
весна -----	54
літо -----	55
осінь -----	55
Сніжинка -----	57
Моя мама -----	58
На день матері -----	59
Маму з святом привітаю -----	59
Помічниця -----	60
На городі -----	60
Прощання з дитсадком -----	60
Сливочки -----	61
Вишня -----	62
Як виникла веселка -----	63
Як була я ще маленька -----	65
Хмаринки -----	66
Маєстро-вечір -----	67
Хворий зуб -----	68
Русалка -----	69

Твій день народження

Твій день народження -----	72
Івасів Христині -----	72
Софії -----	74
Невісточці Ірині -----	75
Про онука -----	77
Колискова Дмитрику -----	78
Внукам -----	79
Зміст-----	80